

тема“, ще съзре „неосъзнато игриво кокетство“.

В голямото идейно-семантично, сюжетно-фабулно, образно и композиционно богатство на „Тютюн“ трябва да видим и „беломорските“ възмущения на автора, да доловим изпепелените негови мечти и носталгията му по този край. Към оценката на Димов „... като особен свой „автобиограф“, явяващ се в множество образи - какъвто е, какъвто желае да бъде, какъвто не може да бъде...“ бихме добавили и „какъвто е бил“. Защото големият роман на Димов носи спомена за Южното море, с което авторът се прощава по единствено възможния тогава за него начин - чрез един „второ пътуване“, осъществено от героите на „Тютюн“.

¹ Нели Доспевска. С него в Испания. – Септември, 1976, 10.

² Кр. Куюмджиев, Димитър Димов. Монография. С., БП. 1987. с. 30–31.

³ Цит. по Екатерина Иванова, Страници от жизнения и творчески път на Димитър Димов. С., НИ, 1981, с. 165.

⁴ Пак там, с. 164.

⁵ Пак там, с. 164.

⁶ Нели. Доспевска, Познатият и непознат Димитър Димов. С., Профиздат. 1985, с. 30.